

ANNELI MERILÄINEN

SINÄ YÖNÄ
Egínalla

 SAGA
EGMONT

Sinä yönä Eginalla

Anneli Meriläinen

Sinä yönä Eginalla

SAGA Egmont

Sinä yönä Eginalla

Copyright © 1987, 2024 Anneli Meriläinen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727215501

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Avasin silmäni ja kuuntelin. Käytävästä kuului huutoja ja juoksuaskelia. Naapurihuoneessa väännettiin radiota kovemmalle. Radioselostajan kiihtynyt ääni peitti alleen lapsen itkun. Painoin tyynyn korvieni suojaksi ja yritin nukkua, mutta nyt avautui radio myös toisessa huoneistossa. Heitin kärsimättömänä peitteen yltäni ja nousin vuoteelta.

Huoneeni parvekkeelta avautui näkymä hotellin sisäpihalle. Muina aamuina olin herännyt pihan toiselta puolen kuuluvaan astioiden kalinaan henkilökunnan valmistaessa ruokailutiloja aamiaista varten. Tänään siellä ei näkynyt ketään. Viereisen huoneen avonaisesta ovesta kantautui parvekkeelleni radioselostajan kiihkeä ääni. Huoneen asukkaat huusivat selostuksen lomaan hätääntyneitä sanoja, joiden merkitystä en ymmärtänyt. Tunsin pelonsekaisen levottomuuden tarttuvan. Yritin rauhoittua ja hengitin syvään pihan pensaiden aniliininpunaisten kukkaterttujen tuoksua.

Laiha pojan hahmo kiirehti pihan poikki.

– Spiros! huusin pojan perään.

Poika hätkähti kuultuaan huutoni ja kääntyi katsomaan minua. Pojan mustat silmät katsoivat säikähtäneinä minuun.

– Mitä on tapahtunut? kysyin. – Mitä radiossa sanotaan?

Pojan hoikka vartalo jännittyi.

– USA on hyökännyt Libyaan, poika sanoi. Hänen äänensä särähti. – Yhdysvaltojen hävittäjät pommittivat viime yönä Tripolia.

Polviani heikotti. Otin tukea parvekkeen kaiteesta.

– Mitä se merkitsee? kysyin. – Onko nyt sota?

– En tiedä, neiti, pojan hennot hartiat painuivat kasaan. –

Radiossa sanottiin, että Libyan johtajan Muammar Gaddafin perhe on haavoittunut pommituksissa ja eräs hänen lapsistaan on kuollut.

Kylmä väristys kulki lävitseni. Kiedoin aamutakin tiukemmin ympärilleni. Spiros seiso hetken liikkumatta paikallaan. Sitten hän kohotti katseensa ja vilkaisi taivaalle. Seurasin vaistomaisesti pojan katseen suuntaa. Taivas kaareutui yllämme sinisenä ja hiljaisena. Siellä ei näkynyt mitään. Ei vielä...

Huoneeni ilma tuntui tukahduttavalta. Naapurihuoneista kuului äänekkäitä huutoja. Kaappien ovia avattiin ja suljettiin. Matkalaukkuja vedettiin esiin. Väänsin seinään kiinnitetyn radion nappulaa. Radiosta kuului suhinaa. Yritin vääntää ääntä lujemmalle. Äkkiä suhina lakkasi ja huoneen täytti rytmikäs musiikki. Pehmeä-ääninen mies lauloi leveällä amerikanenglannilla: – I pray for America. It's the country, where I was born.

Istuuduin vuoteelle kuuntelemaan. ”Rukoilen Amerikan puolesta. Se on maa, jossa synnyin...” Laulu päättyi. Tartuin pöydällä olevaan kalenteriini ja selasin esille karttasivut. Tuossa

oli Kreikka. Sormeni tavoitti Ateenan ja sen edustalta olinpaikkani, Eginan saaren. Ja tuolla, Välimeren toisella puolen oli Libya. Juuri Kreikkaa vastapäätä.

Ennen kuin heitin kalenterin takaisin pöydälle, katsoin päivämäärää. Se oli viidestoista huhtikuuta. Olin ollut Eginalla vasta vajaan viikon. Tartuin luonnoslehtiöni ja selailin sen sivuja. Olin hahmotellut lehtiön suuren määrän piirroksia, jotka olin aikonut toteuttaa myöhemmin öljyväreillä kankaalle. Jäisikö työni nyt kesken?

Olin pyrkinyt kolme kertaa Taideteolliseen korkeakouluun. Kahdella viimeisellä kerralla olin päässyt karsintakursseille saakka. Mutta saamani pistemäärä ei riittänyt sisäänpääsyyn. Mitä lähemmäs toivettani olin päässyt, sitä katkerammalta tuntui pettystä. Opiskelin yliopistossa taidehistoriaa, mutta teoreettinen opiskeleminen ei tyydyttänyt minua. En halunnut museonhoitajaksi tai taiteentutkijaksi. Halusin tehdä itse taidetta. Kun sitten alkutalvesta näin eräässä ruotsalaisessa lehdessä ilmoituksen Kreikassa Eginan saarella pidettävästä maalauskurssista, innostuin heti. Tein töitä hullun lailla voidakseni toteuttaa haaveeni. Seisoin viikonloput myymälätiskin takana ja siivosin konttorihuoneistoja myöhäiseen yöhön. Oliko kaikki ponnisteluni ollut turhaa? Oliko kohtalo jälleen haaveitani vastaan?

Käytävästä kuuluva äänekäs puhe ja matkalaukkujen raahaamisesta koituva laahaava ääni havahduttivat minut mietteistäni. Pakokauhu hiipi jälleen sisääni. Tunsin olevani yksin, todella yksin. Ja niin kuin aina tällaisissa tilanteissa, kaipasin kuollutta äitiäni.

– Neiti, neiti! oven takaa kuului huuto.

Hypähdin ylös sängyltä.

– Alakerrassa on teille puhelu Suomesta.

Sieppasin puhelimen luurin käteeni.

– Miten sinä voit? isäni hätääntynyt ääni kysyi. – Oletko kunnossa? Olen yrittänyt soittaa sinulle aamuvarkaisesta lähtien, mutta puhelulinjat tuntuvat olevan siellä sekaisin.

– Täällä kerrotaan, että USA on hyökännyt Libyaan, sanoin. – Onko se totta?

– Kyllä se on totta, isäni vastasi. – Libya on uhannut kostaa hyökkäämällä USA:n Euroopassa olevia sotilaallisia tukikohtia vastaan. Olen ottanut asioista selvää ja saanut tietää, että Ateenan lähellä on kaksi Naton suurta tukikohtaa. Miten pitkä matka sieltä saarelta on Ateenaan?

– En tiedä tarkalleen, vastasin, – mutta kantosiipialuksella tuohon matkaan menee vain kaksikymmentä minuuttia.

– Sinun on lähdettävä heti Kreikasta.

– Mutta miten?

– Soitan maalauskurssisi järjestäjille Eleni ja Lennart Höglundille ja pyydän heitä hankkimaan sinulle matkalipun. Pakkaa laukkusi ja mene heidän luokseen odottamaan.

Isäni oli ammatiltaan opettaja. Olin usein kapinoinut sitä tapaa vastaan, jolla hän järjesteli muiden asioita kysymättä asianomaisten mielipidettä. Nyt olin ainoastaan kiitollinen hänen järjestelytaidostaan. Mutta ennen kuin ehdin kiittää häntä, isäni lisäsi:

– Tarkoituksemme oli lähteä lomamatkalle Lappiin. Nyt meidän on siirrettävä suunnitelmiamme sinun vuoksesi.

”Me” ei tarkoittanut isäni puheissa enää minua ja häntä. Se tarkoitti isääni ja hänen vastavihittyä vaimoaan. Näin on oikein, vakuutin itselleni. Olin aikuinen ihminen, kohta kahdenkymmenen kahden. Minun oli todellakin aika irrottautua

isästäni. Mutta sittenkin, vakuutteluistani huolimatta, jokin isän äänensävyssä jäi vaivaamaan minua. ”Sinun vuoksesi”, hän oli sanonut. Oliko hänen äänessään kärsimättömyyttä?

Käynnistin mopon ja lähdin kaartamaan hiekkatietä. Postikonttorin ikkunat oli peitetty puisin kaihtimin. Matkatoimiston ovi oli selällään. Saksalaiset ja englantilaiset matkailijat tungeksivat toimistoon. Ohitin kuivan oliivilehdon. Afaian kermanvärinen temppeli jäi taakseni. Aamun sininen taivas oli peittynyt harmaan pilvimassan taakse. Pohjoistuuli puhalsi navakasti mereltä. Eginalaiset olivat kertoneet minulle, että huhtikuun sää oli tänä vuonna poikkeuksellisen pilvinen. Tavallisesti tähän aikaan aurinko paistoi jo täydeltä terältä.

Laskeuduin mopollani alas mäkeä, joka vei puiselle sillalle. Sillan molemmille puolille oli asetettu pieniä valkeita kappeleita. Ne oli pystytetty sillalla tapahtuneiden onnettomuuksien muistoksi. Nuo pienet pyhäköt eivät kuitenkaan näyttäneet toimivan varoituksina, sillä saaren harvalukuiset autoilijat jättivät niin itsensä kuin ajokkinsakin Kohtalon huomaan lasketellessaan vapaalla vaihteella alas mäkiä. Joka kerran kun näin ristinmerkkejä tekevän autoilijan tulevan vastaani, syöksyin mopoineni tien sivuun.

Tien molemmin puolin kohosi vihreiden pistaasipuiden peittämiä rinteitä. Saarella oli viljelty pistaasipuita jo satoja vuosia niistä saatavien pähkinöiden vuoksi. Ohitin valkeiksi kalkittuja taloja, joiden puutarhoissa kasvoi sitruunapuita ja oreganopensaita. Kanat tepastelivat talojen pihoilla. Huhtikuu oli tuonut saarelle tämän vuoden ensimmäiset sateet, mutta ne eivät olleet poistaneet koko maisemaa hallitsevaa silminnähtävää kuivuutta. Olin kuullut saarelaisten sanovan, että he olivat

vesivarastojensa vähyiden vuoksi täysin riippuvaisia mantereelta tuotavasta vedestä. Järkytyin heidän kerrottuaan, miten kaksituhatta saaren asukasta oli kuollut toisen maailmansodan aikana nälkään miehittäjien katkaistua vedenkuljetuksen mantereelta saarelle.

Lennart Höglundin ja hänen kreikkalaissyntyisen vaimonsa talo oli rakennettu rinteeseen siten, että ylhäällä kukkulan laella kulkevalle tielle näkyi vain rakennuksen laakea katto. Mutta kun laskeutui rinnettä pitkin kiemurtelevaa kapeaa polkua, tavoitti silmiinsä talon kauniit kaariholvet ja suuren, kukkien koristaman terassin. En voinut kertaakaan ohittaa terassia pysähtymättä hetkeksi ihailemaan eteeni avautuvaa henkeäsalpaavan upeaa merimaisemaa. Pilvinen sääkään ei onnistunut himmentämään jadenvihreän meren hehkua.

– Hanna, Eleni huudahti takanani. – Tule pian sisälle. Kaikki muut ovat jo täällä.

Huoneen täytti levoton puheensorina. Paikalla olivat jo todellakin kaikki muut maalauskurssin osanottajat. Eleni kohotti käsivartensa ja huusi keskustelun ylitse:

– Hiljaisuutta, pyydän. Tilanne selviää pian. Veljentyttäreni, joka työskentelee ateenalaisessa matkatoimistossa, on lupautunut kyselemään vapaita paikkoja Tukholman-lennoille. Takaamme, että jokainen teistä pääsee lähtemään vuorokauden sisällä Kreikasta.

Seurasi kiihkeä ruotsinkielinen keskustelu. Riittäisikö vuorokausi? Entä jos pommit alkaisivat tipahdella milloin tahansa?

Lähestyin Lennartia, joka istui huoneen nurkassa ja poltteli rauhallisesti piippuaan.

- Soittiko isäni sinulle? kysyin.
- Soitti, Lennart vastasi. – Lupasimme hänelle, että laitamme sinut turvallisesti koneeseen paluulentoa varten.
- Luuletko, että Libya todella voisi hyökätä Eurooppaan? kysyin häneltä, sillä Lennart tuntui olevan ainoa rauhallinen henkilö huoneessa.
- Sitä en tiedä, hän vastasi. – Muammar Gaddaffi on arvaamaton mies. Kehotan sinua varmuuden vuoksi tottelemaan isääsi ja palaamaan kotimaahasi.
- Voitte tietysti palata takaisin, kun tilanne rauhoittuu, Eleni sanoi kuuluvasti puheensorinan ylitse. – Nyt voimme vain rukoilla ja toivoa, ettei maailma syty liekkeihin.
- Entä te? käännyn Lennartin puoleen. – Aiotteko te jäädä tänne?
- Eleni ja minäkö? Lennart katsoi minuun miltei huvittuneena. – Totta kai me jäämme. Tämä on kotimme. Kuten tiedät, Eleni joutui pakenemaan sotilasdiktatuurin aikana Ruotsiin. Kreikkaan palattuaan hän vannoi, ettei enää matkustaisi pois. Kohtalomme on Kreikan kohtalo, jos sallit, että ilmaisen asian näin juhlallisesti.
- Pireuksen satama-alueella vallitsi korviahuumaava meteli. Ihmismassojen kirjo liikkui kuin kuhiseva muurahaispesä. Sanomalehtien kaupustelijat kulkivat matkustajien joukossa ja mainostivat äänekkäillä huudoilla lehtiään. Hunajamunkkien myyjät tarjosivat tuoksuvia leivonnaisia olkahihnoilla rintaansa sitomistaan avonaisista laatikoista.
- Seisoimme avuttomina paikoillamme ja katselimme ympärillämme kihisevää hyörinää. Ihmiset töytäsivät meitä ohikulkiessaan ja maahan asetetut matkatavaramme olivat vaarassa joutua heidän jalkoihinsa.

– Ei täältä ikinä löydy ketään, maalauskurssimme kuopus, vaalea ruotsalaistyttö tiivistä yhteisen epätoivomme.

Samassa näin valkean paperilapun vilahtavan väkijoukon yläpuolella.

– Hän on tuolla, huudahdin ja sieppasin laukkuni maasta.

Työnsin ohikulkijat armottomasti sivuun rientäessäni kohti ilmassa keikkuvaa valkeaa paperia. Välillä paperilappu katosi silmistäni, mutta sitten se kohosi uudelleen ilmaan.

– Täällä, huusin ja huidoin kättäni. – Me olemme täällä.

Tummahiuksisen nuoren miehen katse harhaili väkijoukossa. Sitten hän huomasi minut. Mies heilautti vihreän samettitakin verhoamaa kättään ja hymyili. Tummat silmät vilkkuivat iloisesti.

– Nimeni on Daniel Kalin, nuori mies sanoi. – Vien teidät Ellikonin lentokentälle ja saatan teidät Tukholman-koneeseen.

Astuimme hiljaisina ja vakavina Danielin perässä lentokentän aulaan. Seurasimme, miten Daniel keskusteli kauempana lentokenttävirkeilijöiden kanssa. Hän elehti käsillään ja puhui vilkkaasti. Jotain oli vialla, ymmärsimme sen Danielin huolestuneesta ilmeestä, kun hän lähestyi meitä.

– Minulla on ikäviä uutisia, hän sanoi. – Etukäteistiedoista poiketen koneessa ei olekaan kuin viisi vapaata paikkaa.

Katsoimme toisiamme. Meitä oli kuusi.

– Voitteko päättää keskenänne, kuka jää odottamaan seuraavaa konetta? Daniel kysyi ja katsoi meitä huolestunut ryppy otsallaan.

Hiljaisuus. Ilmassa oli käsinkosketeltavaa jännittyneisyyttä. Silloin mieleeni palasivat isäni sanat ”meidän on siirrettävä suunnitelmiamme sinun vuoksesi”. Tartuin lattialle asettamaani kantamukseeni ja sanoin:

– Minä jään.

Jännitys laukesi. Tuntui kuin joukosta olisi lähtenyt yhteinen helpotuksen huokaus. Danielin otsalla ollut ryppy silisi.

– Menen kysymään, jos saisimme järjestettyä matkasi jatkoylehtyksiä käyttäen, Daniel sanoi ilmeisen helpottuneena.

– Ei tarvitse, sanoin ja nousin päättäväisesti ylös tuolilta. – Tarkoitin, että minä jään Kreikkaan.

Kohotin kasvoni kohti taivaanrantaa ja hengitin sisään meren suolaista tuoksua. Valkeat vaahtopäät rikkoutuivat pärskyen laivan keulaan. Vesi lennähti ylös kannelle. Se kasteli hiukseni ja puseroni. Uuden hyökyaallon tullessa peräännyin äkisti taaksepäin. Tunsin selkäni töytäisevän jotakuta. Käännyin ympäri. Katseeni osui takanani seisovan vaalean miehen teräksenharmaisiin silmiin.

– Voi, anteeksi, sanoin hämmentyneenä.

Miehen silmiin ilmestyi huvittunut katse. Hän seiso i hyvin lähellä minua. Äkkiä, varoituksetta, tunsin voimakasta vetoa edessäni seisovaan mieheen. Tunne hätkähdytti ja pelotti minua. Käänsin selkäni mieheen päin ja suuntasin katseeni tiukasti edessäni siintävälle meren selälle.

Kun laiva oli kiinnittynyt laituriin, näin vaaleahiuksisen, ryhdikkään hahmon kiiruhtavan edelläni Eginan rantakatua pitkin. Katseeni seurasi miestä, kunnes hän katosi valkeiden rakennusten sokkeloihin.

Kävin intohimoisesti käsiksi maalaamiseen, ja yhtä innokkaasti tutustuin saareen. En halunnut hukata hetkeäkään. Vuokrasin jo aamuvarkaisesta mopon ja ajelin tuntikausia pitkin saaren kiemurtelevia hiekkateitä. Joinakin päivinä minulla oli

mukanani vain luonnoslehtiöni, mutta löydettyäni sopivan maalauskohteen sidoin seuraavana päivänä maalaustelineen ja öljyväripakkauksen mopon takaistuimelle. Parkkeerasin mopon, asetin telineen maahan ja aloin maalata. Aika unohtui. Eikä maalauskohteista ollut puutetta. Saaren jylhä kauneus lumosi minut. Voiko kiehtovampaa kohdetta löytää kuin muhkurarunkoinen, ikivanha öljypuu tai vihreiden pistaasipuiden peittämä rinne? Jadenvihreän meren ilmestyminen näköpiiriin sai minut hidastamaan moponi kulkua. Merenpoukamien kauneus ihmetytti ja sykähdytti minua aina uudelleen.

Kun palasin iltapäivisin retkiltäni Aghia Marinan kylään, oli kylän ostoskatu jo hiljentynyt. Vain yksinäinen korvapuoli koira nuokkui ruokakaupan suljetun oven edessä. Liikkeiden ikkunat oli peitetty puisin säleverbhoihin. Aurinko paistoi kohtisuoraan hiljaiselle kadulle. Moponi pärinä oli ainoa korviini kantautuva ääni.

Iltapäivän raukeus tarttui minuun. Aluksi olin yrittänyt vastustaa sitä. Olinhan tottunut, että iltapäivät olivat parasta työaikaa. Mutta kun sää äkisti lämpeni ja mittarit näyttivät yli kolmeakymmentä astetta, vetäydyin mielelläni iltapäivän tunneiksi hotellihuoneeni hämärään.

Illan pimettyä vietin aikaani kylän ainoalla ostoskadulla. Valaistuista myymälöistä kaikui musiikki. Matkailijat, pääosin englantilaisia ja saksalaisia, kulkivat edestakaisin katuja ja katselivat ulkoilmaan nostettujen myyntipöytien valikoimia. Nuoret saarelaiset puhuivat mielellään englantia. He vakuuttivat olevansa onnellisia saadessaan työskennellä kotisaarellaan. Niin monet heistä joutuivat lähtemään työnhakuun Pireukseen tai

Ateenaan. Matkailusta oli kehittynyt saarelaisille vuosi vuodelta yhä tärkeämpi elinkeino perinteellisen pistaasinviljelyn ohella.

Ostoskadulle eksyi vain harvoin autoja. Ne olivat miltei kaikki saaren pääkaupungista Eginalta matkailijoita kuljettavia takseja. Kyläläiset itse liikkuvat aaseilla. Matkailijoita varten oli kuomullisia hevosajoneuvoja, joiden nuoret kuljettajat karauttivat teitä pitkin niin että hiekka pöllysi.

Kadun varrella oli useita pieniä kahviloita. Niissä oli kotoinen tunnelma. Perheen nuoret palvelivat asiakkaita hieman tottumattomina ja kömpelöinä, mutta aina ystävällisinä.

Eräänä iltana tapahtui se, mikä oli väistämätöntä. Näin jälleen tuon nuoren vaalean miehen, jonka tapaaminen laivalla oli saattanut mieleni kuohuksiin. Istuin kahvilassa frape-lasin ääressä. Lusikoin kermavaahtoa jääkahvin päältä, näin hänet ja lusikkani pysähtyi ilmaan. Miehen vaaleahiuksinen pää kohosi muiden kulkijoiden yläpuolelle. Mies oli komeampi kuin muistin. Hänen vartalonsa oli ryhdikäs ja jäntevä. Kahvilan luotultuaan mies hidasti kulkuaan. Hänen katseensa harhaili hetken kahvilan pöydissä aivan kuin hän olisi etsinyt jotakuta. Äkkiä miehen katse pysähtyi minuun. Harmaissa silmissä välähti. Hän oli tuntenut minut. Sydämeni alkoi sykkiä kiivaasti. Laskin katseeni ja tuijotin pöytäliinan sinisiä ruutuja. Hän tulee? Ei tule? Tulee? Puristin sormeni lasin ympärille. Kun kohotin katseeni, miestä ei näkynyt enää missään. Tämähän on järjetöntä, ajattelin ja olin vihainen itselleni. Mitä minä hänestä välitän, tuntemattomasta ihmisestä, puhkuin kiukuissani. Mutta pelkkä miehen ajatteleva sai polveni vapisemaan.

Asettelin terassin kaiteelle valmiiksi maalaamiani kankaita. Eleni katseli työni tuloksia pää kallellaan. Toisella kädellään hän suki vaaleaksi värjättyjä hiuksiaan kauemmas otsalta. Toisessa kädessä savusi voimakkaan tuoksuinen kreikkalainen savuke.

– Mitäs sanot? Eleni kääntyi Lennartin puoleen. – Tyttö saattaa vielä kehittyä. Mutta töitä on tehtävä.

Olin ollut melko tyytyväinen maalauksiini. Mutta ehkäpä ne eivät olleetkaan niin hyviä kuin olin innoissani luullut.

– Nyt kun alat hallita tekniikan, Lennart sanoi, – sinun ei pitäisi tyytyä maalaamaan vain sitä, minkä näet edessäsi. Sinun pitäisi ponnistella, jotta saisit ilmaistuksi niitä vaikutelmia ja tunteja, joita näkemäsi herättää sinussa.

– Se ei olekaan mikään helppo asia, Eleni sanoi ja puhalsi savua ilmaan, – repiä sisältään aina uutta ja entistä syvemmältä.

– Niin, sanoin ja tunsin äkkiä itseni epävarmaksi, – mutta luuletteko että minusta on siihen?

– Se sinun on päätettävä itse, Lennart sanoi rauhallisesti, – mutta sellainen on taiteilijan osa.

– Tietenkään sinä et luovuta, Eleni huudahti. – Emmehän me ole sanoneet, että nämä olisivat huonoja. Mutta sinä pystyt varmasti parempaankin.

Puhelimen pärinä keskeytti Elenin puhetulvan. Kokosin kankaat kassiini Lennartin seuratessa hiljaisena vieressä.

– Holá, Eleni huudahti ja pyyhälsi takaisin terassille. – Arvatkaapa, kuka on tulossa vierailulle.

Kun kumpikaan meistä ei vastannut, Eleni huudahti riemukkaasti:

– Daniel!

Käänsin selkäni hänelle ja jatkoin maalausten kokoamista.

Kreikkalainen kesä täynnä jännitystä ja kiihkeää romantiikka.

Hanna päättää matkustaa Eginalle, pienelle Ateenan edustalla olevalle saarelle. Hän on ilmoittautunut paikalliselle maalauskurssille. Luvassa on oikea unelmien kesä!

Ensimmäinen este lankeaa Hannan tielle, kun Ateenan lentokenttä evakuoidaan kansainvälisten selkkausten takia. Toiseksi, päästyään matkalle kohti Eginaa, Hanna tapaa komean muukalaisen. Miehen ja Hannan välille kehkeytyy intohimoinen kesäromanssi, mutta yhtäkkiä Hanna huomaakin joutuneensa vaarallisten tapahtumien verkkoon...

Anneli Meriläisen (s. 1947) tuotanto koostuu kuudesta romanttisesta romaanista. Lisäksi hän on kirjoittanut kirja-arvosteluja, runoja ja matkakertomuksia. Meriläinen on toiminut pitkään kulttuuri- ja avustustoiminnan parissa.